

כט וידבר יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר אל-פרעה מלך מצרים את כל-אשר אני דבר אליך:

וידבר יהוה אל-משה לאמר אני יהוה דבר אל-פרעה מלך מצרים את כל-אשר אני דבר אליך: ומליל יי עם משה למימר אנא יי מלל עם פרעה מלכא דמצרים ית כל די אנא ממליל עמך:

ל ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה: ויאמר משה לפני יהוה הן אני ערל שפתים ואיך ישמע אלי פרעה:

וואמר משה קדם יי הא אנא יקיר ממלל ואכדין יקבל מני פרעה: פ

ז א ויאמר יהוה אל-משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהוה נביאך:

וואמר יהוה אל-משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואהרן אחיך יהוה נביאך:

וואמר יי למשה חזי מניתיך רב לפרעה ואהרן אחיך יהי מתרגמןך:

ב אתה תדבר את כל-אשר אצנך ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה ושלח את-בני-ישראל מארצו:

אתה תדבר את כל-אשר אצנך ואהרן אחיך ידבר אל-פרעה ושלח את-בני-ישראל מארצו: את תמלל ית כל די אפקדנך ואהרן אחיך ימלל עם פרעה וישלח ית בני ישראל מארעיה:

ג ואני אקשה את-לב פרעה והרביתי את-אתתי ואת-מופתי בארץ מצרים:

ואני אקשה את-לב פרעה והרביתי את-אתתי ואת-מופתי בארץ מצרים:

ואנא אקשי ית לבא דפרעה ואסגיתי ית אתותי וית מופתי בארעא דמצרים:

רש"י

(כט) וידבר ה', הוא הדבור עצמו האמור למעלה (בפסוק יא): "בא דבר אל פרעה מלך מצרים", אלא מתוך שהפסיק הענין כדי ליחסם, חזר הענין עליו להתחיל בו. אני ה', 'כדאי אני לשלחך ולקיים דברי שליחותי':

(ל) ויאמר משה לפני ה', היא האמירה שאמר למעלה (בפסוק יב): "הן בני ישראל לא שמעו אלי", ושנה הפתוב כאן, כיון שהפסיק הענין, וכך היא השיטה, כאדם האומר: נחזר על הראשונות:

(א) נתתיך אלהים לפרעה, 'שופט ורודה' לרדותו במכות ויסוריך. יהוה נביאך, כתרגומו — 'יהי מתרגמןך'. וכן כל לשון 'נבואה' — אדם המכריז ומשמיע לעם דברי תוכחות, והוא מגזרת "גיב שפתים" (ישעיה נז ט), "ינוב חכמה" (משלי י לא), "ויכל מהתנבאות" דשמואל (ש"א י ג), ובלע"ז קוראין לו פרעדיג"ר:

(ב) אתה תדבר, פעם אחת כל שליחות ושליחות כפי ששמעת מפי, ואהרן אחיך ימליצנו ויטעימנו באזני פרעה:

(ג) ואני אקשה, מאחר שהרשיע והתריס כנגדי, וגלוי לפני שאין נחת רוח באמות עובדי עבודה זרה [נ"א: שאין לו נחת רוח באותות] לתת לב שלם לשוב, טוב לי שיתקשה לבו למען הרבות בו אותותי ותפירו את [בדפ"ר: אתם] גבורותי. וכן מדתו של הקדוש ברוך הוא: מביא פרענות על רשעי עובדי עבודה זרה, כדי שישמעו ישראל ויראו, שנאמר: "הכרתי

ד וְלֹא־יִשְׁמַע אֲלֵכֶם פְּרַעַה וְנָתַתִּי אֶת־יָדִי בְּמִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־צִבְאֹתַי אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשַׁפְטִים גְּדֹלִים:

וְלֹא־יִשְׁמַע אֲלֵכֶם פְּרַעַה וְנָתַתִּי אֶת־יָדִי בְּמִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־צִבְאֹתַי אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשַׁפְטִים גְּדֹלִים:

וְלֹא יִקַּבַּל מִנְכוּן פְּרַעַה וְאֶתֶּן יָת מַחַת גְּבֻרָתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶפִּיק יָת חִילִי יָת עַמִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם בְּדִינֵן רַבְרָבִין:

ה וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֵנִי יְהוָה בְּנִטְתִּי אֶת־יָדִי עַל־מִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם:

וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֵנִי יְהוָה בְּנִטְתִּי אֶת־יָדִי עַל־מִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם:

וַיִּדְעוּן מִצְרַיִם אַרִי אָנֹא יְיָ כַּד אָרִים יָת מַחַת גְּבֻרָתִי עַל מִצְרַיִם וְאֶפִּיק יָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבִּינֵיהוֹן:

ו וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתָם כֵּן עָשׂוּ:

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתָם כֵּן עָשׂוּ:

וַעֲבַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּמֹא דְפִקִּיד יְיָ יְתִהוֹן כֵּן עֲבָדוּ:

ז וּמֹשֶׁה בֶּן־שְׁמֹנִים שָׁנָה וְאַהֲרֹן בֶּן־שְׁלֹשׁ וּשְׁמֹנִים שָׁנָה בְּדַבְּרָם אֶל־פְּרַעַה:

וּמֹשֶׁה בֶּן־שְׁמֹנִים שָׁנָה וְאַהֲרֹן בֶּן־שְׁלֹשׁ וּשְׁמֹנִים שָׁנָה בְּדַבְּרָם אֶל־פְּרַעַה:

וּמֹשֶׁה בֶּר תְּמָנָן שָׁנִין וְאַהֲרֹן בֶּר תְּמָנָן וּתְלַת שָׁנִין בְּמַלְלוֹתֵיהוֹן עִם פְּרַעַה: פ רביעי

רש"י

גוים נשמו פנותם וגו', אמרתי אף תיראי אותי תקחי מוסר" (צפניה ג' ו' ז), ואף על פי כן בקחמש מכות הראשונות לא נאמר: 'ויחזק ה' את לב פרעה', אלא, 'ויחזק לב פרעה':

(ד) את ידי, יד ממש, להכות בהם: